

Druk Nr 316
z dn. 16.06.2015

PROJEKT

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
z dnia r.**

w sprawie nadania nazwy ulicy w Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.¹⁾) uchwala się, co następuje:

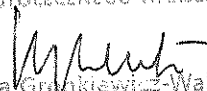
§ 1. 1. Ulicy bez nazwy zlokalizowanej w Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy, po południowej stronie ulicy Batalionów Chłopskich, nadaje się nazwę: ulica gen. Ludomiła Rayskiego (nazwa skrócona: ul. gen. L. Rayskiego).

2. Usytuowanie i przebieg ulicy, o której mowa w ust. 1, ilustruje szkic sytuacyjny stanowiący załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Stołecznego Warszawy.

§ 3. 1. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

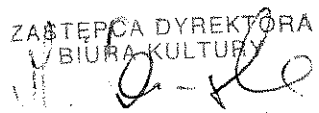
2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.

PREZYDENT
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

Hanna Gronkiewicz-Waltz

SEKRETARZ
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

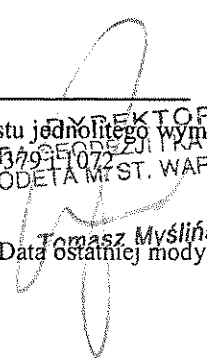

Wojciech Wojdat

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA KULTURY

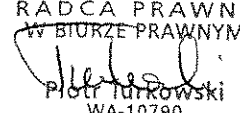

Małgorzata Naimska

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 645 i 1318 oraz z 2014 r. poz. 1379.

DYREKTOR
GEODEZJI I KARTOGRAFII
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

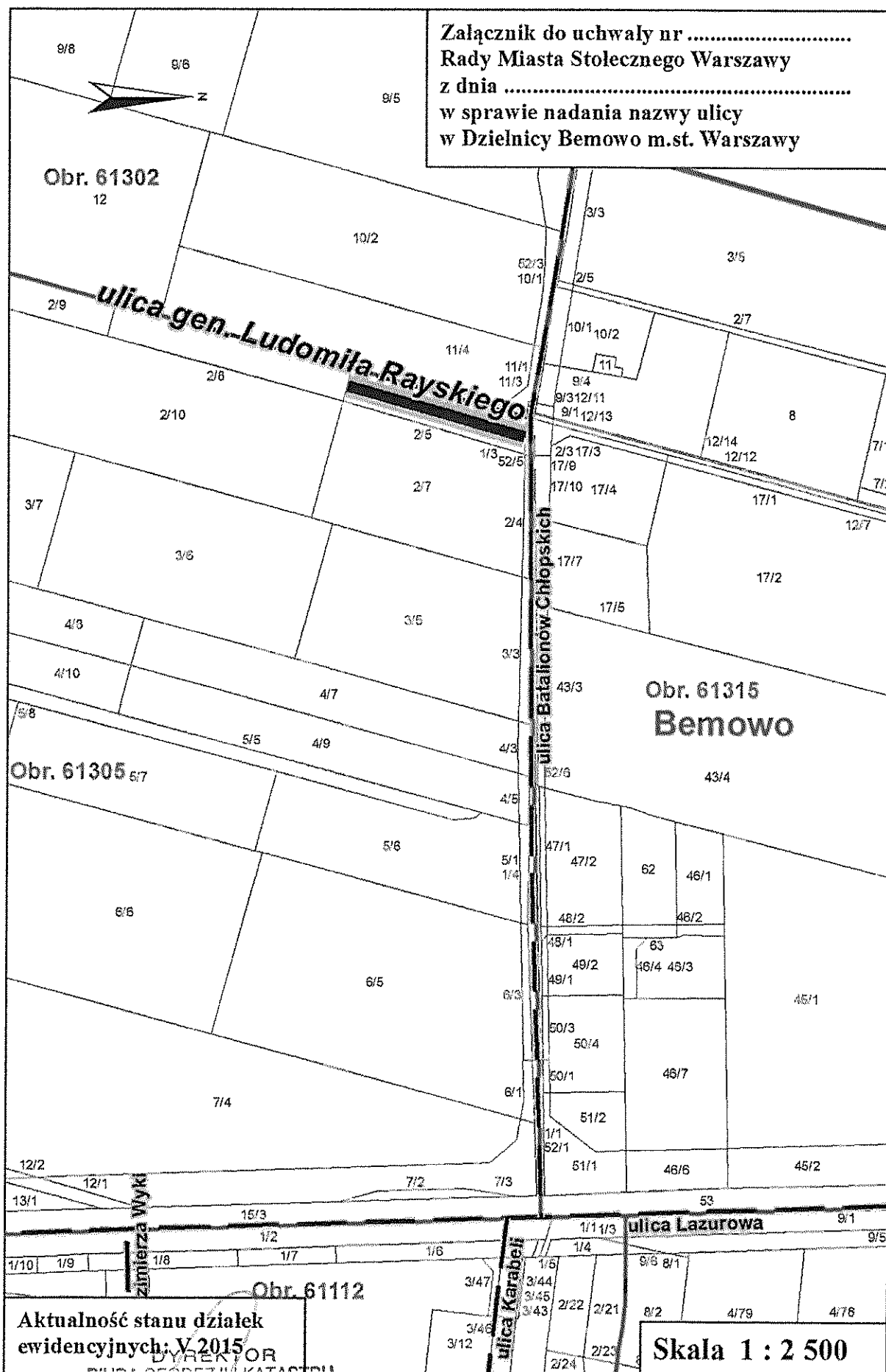

Tomasz Myśliński
Numer wersji: 3; Data ostatniej modyfikacji: 28.05.2015 11:10

RADCA PRAWNY
W BIURZE PRAWNYM

Piotr Turkowski
WA-10790

Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 1.06.2015

2.06.2015

DYREKTOR
BIURA GEODEZJI KATASTRU
GEODETA M. ST. WARSZAWY

Tomasz Myśliński

Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 11. CZE. 2015

UZASADNIENIE

DO UCHWAŁY RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY

w sprawie nadania nazwy ulicy w Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy

Przedłożony do akceptacji Rady m.st. Warszawy projekt uchwały w sprawie nadania nazwy ulicy w Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy jest związany z wystąpieniami członków Oddziału Warszawsko-Mazowieckiego Stowarzyszenia Seniorów Lotnictwa Wojskowego RP, Warszawskiego Klubu Seniorów Lotnictwa i Stowarzyszenia Lotników Polskich o upamiętnienie w nazewnictwie Warszawy osoby Ludomiła Rayskiego, generała i pilota. Ponieważ dla wskazanej w wystąpieniu lokalizacji została wcześniej zarezerwowana inna nazwa, Zespół Nazewnictwa Miejskiego zaproponował, aby nazwę *ulica gen. Ludomiła Rayskiego* nadać nowo wybudowanej ulicy w Dzielnicy Bemowo, po południowej stronie ulicy Batalionów Chłopskich. Komisja ds. Nazewnictwa Miejskiego Rady m.st. Warszawy zaopiniowała pozytywnie tę propozycję. Wnioskodawcy zaakceptowali nową lokalizację.

Nazwisko patrona zostało wpisane wcześniej do Banku Nazw.

Rayski Ludomił Antoni, 1892-1977, pilot, generał; legionista; 1936- III 1939 dca pol. lotnictwa wojsk.; w czasie II wojny świat. m.in. w dowództwie Pol. Sił Powietrznych na Środk. Wschodzie (Encyklopedia Powszechna PWN, Warszawa 2013). W załączeniu biogram z wniosku.

Ulica przedstawiona do nazwania położona jest w granicach działki ewidencyjnej nr 2/5 z obrębu 6-13-05 będącej własnością m.st. Warszawy. Ulica ta jest drogą gminną w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 poz. 260 z późn. zm.).

Wniosek spełnia warunki określone w pkt. 3 lit. d) i pkt. 3a lit. a) Załącznika nr 2 do uchwały nr L/1524/2009 Rady m. st. Warszawy z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie zasad stosowanych przy nadawaniu nazw ulicom, placom i innym terenowym obiektom publicznym oraz drogom wewnętrznym w m.st. Warszawie, zmienionej uchwałą Rady m.st. Warszawy nr XCIII/2730/2010 z dnia 21 października 2010 r.

Uchwała wywołuje skutki finansowe dla m.st. Warszawy w wysokości 2830, 00 zł. Są to koszty instalacji tablic z nazwą ulicy. Środki finansowe na realizację przedsięwzięcia zapewni Zarząd Dróg Miejskich w ramach zadań realizowanych przez Wydział Miejskiego Systemu Informacji.

Opinie:

1. Opinia Zespołu Nazewnictwa Miejskiego - pozytywna (posiedzenie w dniu 11 marca 2015 r.)
2. Opinia Komisji ds. Nazewnictwa Miejskiego – pozytywna (posiedzenie w dniu 15 kwietnia 2015 r.)
3. Opinia Rady Dzielnicy Bemowo - pozytywna (Uchwała nr XII/47/15 Rady Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy z dnia 21 maja 2015 r.)

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA KULTURY
Małgorzata Naimiska
Małgorzata Naimiska

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA GEODEZJI I KATASTRU

Jadwiga Rygoł
Jadwiga Rygoł

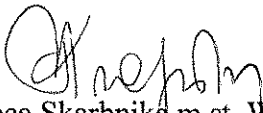
Wydano opinię
Skarbnika m. st. Warszawy
z dnia 11.07.2015

**Opinia Skarbnika m.st. Warszawy z dnia 11 czerwca 2015 r.
do projektu uchwały Rady m.st. Warszawy**

Na podstawie § 29 ust. 6 Statutu miasta stołecznego Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Nr XXII/743/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 10 stycznia 2008 roku (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 23, poz. 875 i Nr 141, poz. 4977 oraz z 2014r. poz. 6526 i poz. 10422), projekt uchwały Rady m.st. Warszawy **w sprawie nadania nazwy ulicy w Dzielnicy Bemowo m.st. Warszawy**

opiniuję pozytywnie

Z upoważnienia Skarbnika m.st. Warszawy

Zastępca Skarbnika m.st. Warszawy
Dyrektor
Biura Planowania Budżetowego
Marzanna Krajewska

WARSZAWSKI
KLUB SENIORÓW LOTNICTWA
ul. 17 Stycznia 39
00-906 Warszawa

klasifikasiacja
informacyjna

*„Pilot” nr 316
Dziennik
C. 16*

Gen. L. Rayski

Janusz Ginalski
członek WKSL

LUDOMIL ANTONI RAYSKI
generał brygady pilot inżynier

Ludomił Antoni Rayski urodził się 29 grudnia 1892 roku we wsi Czesław koło Wieliczki w pobliżu Krakowa. Ojciec jego, Teodor Rayski herbu Korab, 17-letni uczestnik Powstania Styczniowego 1863 r. po jego klęsce zbiegł do Turcji, gdzie wstąpił do armii tureckiej, dosłużył w niej do stopnia kapitana i uzyskał obywatelstwo Turcji. Około 1890 roku powrócił do kraju i osiadł w Galicji. Syn odziedziczył po ojcu tureckie obywatelstwo.

Młody Rayski egzamin dojrzałości zdał w 1909 roku w Krośnie, w 1910 roku ukończył roczny kurs dla abiturientów w Krakowskiej Akademii Handlowej a w następnym roku rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej. We Lwowie związał się z ruchem niepodległościowym i wstąpił do Związku Strzeleckiego, w którym przyjął pseudonim „Turek”. W „Strzelcu” ukończył w roku 1912 kurs podoficerski. W Krakowie wstąpił do tworzonych przez Józefa Piłsudskiego Legionów i w dniu 8 sierpnia 1914 roku wyruszył z I Brygadą na front. W bitwie pod Łowczówkiem został ranny. W czasie pobytu w lazarecie ujawnione zostało, że jest poddanym tureckim i w następstwie tego powołany został do służby w armii Turcji. Zgodnie z zaleceniem Komendanta Piłsudskiego postarał się odbywać służbę w formacjach technicznych, najpierw w kompanii samochodowej a następnie w lotnictwie, początkowo jako obserwator a od lipca 1917 roku jako pilot myśliwski, od października 1918 roku w stopniu porucznika. W styczniu 1919 roku, po zwolnieniu z armii tureckiej, zgłosił się w Odessie do tworzonej tam przez generała Lucjana Żeligowskiego polskiej 4 Dywizji Strzelców i w jej oddziale Lotniczym został pilotem. Z oddziałami Żeligowskiego powrócił przez Rumunię do Polski.

W kraju Rayski brał udział w walkach o Lwów i został w nich ranny. Po wyleczeniu dowodził eskadrami myśliwskimi, m. in. także słynną „Kościuszkowską”, w której latali ochotnicy z USA. W marcu 1920 roku został komendantem Wyższej Szkoły Pilotów na poznańskiej Ławicy, zorganizował w niej 21 Eskadrę Niszczycielską i ruszył z nią na front. Wojnę z bolszewikami, w czasie której w lipcu 1920 roku został ranny po raz trzeci, skończył w stopniu majora. Za czyny wojenne odznaczony został Krzyżem Srebrnym *Virtuti Militari*, 4-krotnie Krzyżem Walczących i Krzyżem Niepodległości.

W roku 1921 Rayski, przez współpracowników i kolegów zwany „Effendim”, przeniesiony został do Departamentu Żeglugi Powietrznej Ministerstwa Spraw Wojskowych, gdzie obejmował kolejne stanowiska kierownicze. W 1922 roku ukończył Politechnikę Lwowską, uzyskując tytuł inżyniera dróg i mostów, a w 1925 Wyższą Szkołę Wojenną. Po przewrocie majowym, jako pułkownik, został szefem Departamentu IV Lotnictwa MSWojsk. Do kompetencji jego należała organizacja przemysłu lotniczego, przygotowanie produkcji nowych typów samolotów i szkolenie kadr lotniczych. Był rzecznikiem wyposażania lotnictwa przede wszystkim w produkty własnego, polskiego przemysłu i polskich konstruktorów. Z jego inicjatywy powstały Państwowe Zakłady Lotnicze (PZL), w których budowane były liczne znane konstrukcje, takie jak np. myśliwce P-7 i P-11, lekkie bombowce PZL-23 *Karas* i PZL-42 *Sum* i średni bombowiec PZL-37 *Łoś*, oraz napędy do nich. W Dęblinie zorganizował Szkołę Podchorążych Lotnictwa – „Szkołę Orłąt” – która stała się podstawową lotniczą kuźnią kadr. Działania te przysporzyły Rayskiemu wielu przeciwników i wrogów, zniechęcony złożył w 1932 roku na ręce Marszałka Piłsudskiego podanie o dymisję. Nie została przyjęta.

W roku 1934 Ludomił Rayski został awansowany na generała brygady a w 1935 roku mianowany Dowódcą Lotnictwa. W latach 1936-1939 był wykładowcą przedmiotu „Polityka lotnicza” w Wyższej Szkole Lotniczej.

Po raz drugi Rayski podał się – bezskutecznie – do dymisji w roku 1938 protestując przeciwko brakowi funduszy na dobrojenie lotnictwa w obliczu narastającego zagrożenia ze strony Niemiec. Po raz trzeci Rayski podanie o dymisję złożył w marcu 1939 roku i wtedy dopiero została ona przyjęta. Do maja 1939 pozostawał bez przydziału, później wysłany został do Anglii w sprawie zakupu samolotów bojowych. Do kraju powrócił w połowie sierpnia. Po wybuchu wojny otrzymał zadanie ewakuacji polskiego złota do Francji. 17 września 1939, po sowieckiej agresji na Polskę, znalazł się w Rumunii a następnie we Francji. Tam dowództwo nowo odtwarzanego polskiego lotnictwa wojskowego odmówiło mu zgody na włączenie do walczących jednostek lotniczych. Zamiast tego generał został oskarżony o nieprzygotowanie polskiego lotnictwa do wojny z Niemcami. Zarzuty te ponowione zostały także wtedy, gdy po klęsce Francji w 1940 roku Rayski znalazł się w Anglii. Zamiast w lotnictwie polskim w latach 1940-1943 latał więc jako *Squadron Leader* (major) w brytyjskim RAF, otrzymując w tej formacji wysokie odznaczenia, *Distinguished Service Order* (DSO) i *Air Force Cross* (AFC), oraz awans na generała. Do Polskich Sił Powietrznych został przyjęty dopiero w 1943 roku, gdy Naczelnym Wodzem został, po śmierci gen. Sikorskiego, generał Sosnkowski.

W czasie wojny wylatał bojowo 1519 godzin. Trzy razy, jako II pilot bombowca B-24 *Liberator*, brał udział w lotach ze zrzutami do Polski, w tym dwukrotnie podczas Powstania Warszawskiego 1944. Zdemobilizowany został w 1977 roku. Zamieszkał w Londynie, gdzie zmarł 11 kwietnia 1977 roku. Krótko przed śmiercią został oficjalnie całkowicie oczyszczony z zarzutów nieprzygotowania polskiego lotnictwa do wojny. Prochy generała Ludomiła Rayskiego początkowo złożono na cmentarzu w Londynie, obecnie znajdują się w Katedrze Polowej WP w Warszawie. Towarzyszy im epitafium „Przez swoich niedoceniony, nad orły lepszy, od łwa silniejszy”